

PREKEN 3. søndag i treenighetstiden

En av gjestene sa til Jesus: «Salig er den som får sitte til bords i Guds rike.» Dette utsagnet tar sted i et middagsselskap. For akkurat nå sitter Jesus til bords for å spise på sabbaten, helligdagen. Og det er ikke hvem som helst han har blitt invitert hjem til, men en fariseer med plass i Det høye råd. Altså en av de viktigste i det jødiske samfunnet både med tanke på maktinnflytelse og religiøs tyngde.

Denne kvelden samlet det seg altså en gruppe fra eliten, opptatt av rang og status, sammen med Jesus. Han var der fordi de ville teste han. Og Jesus er ikke en som holder tilbake. Først helbreder han en syk og refser dem alle for å ikke kunne bestemme seg om dette er tillatt å gjøre på hviledagen. Så irettesetter han gjestene for måten de gikk og satte seg på de beste plassene helt uten noen form for ydmykhet, og så kritiserer han verten for å bare invitere folk som kan gi han gjentjenester. Og i denne situasjonen sier altså en av gjestene til Jesus: «Salig er den som får sitte til bords i Guds rike.»

Det å sitte til bords sammen er ofte et bilde på Guds rike. Blant annet finner vi det hos profeten Jesaja, hvor det fortelles om et festmåltid med jubel og glede hvor hver eneste tåre skal tørkes bort. Og disse lovkyndige og fariseerne som satt der med Jesus, de var av den typen som tok det som en selvfølge at de var blant de utvalgte. At det fantes plasser reservert til dem. Men de var veldig kritiske til hvem som ellers skulle få sitte til bords i Guds rike. At for eksempel noen andre folkeslag skulle få lov, det var helt utenkelig.

Jesus gjør da det han er veldig dyktig til. Han setter i gang med å fortelle en liknelse. En liknelse om et stort gjestebud hvor de inviterte en etter en unnskylder seg og uteblir. Og unnskyldningene er ikke ondskapsfulle. Han ene ville se på en tomt, han andre ville se på noen trekkdyr, og han tredje ville være hjemme med kona. Problemet her er ikke hva de nødvendigvis gjør, men prioriteringene deres. De som da blir invitert inn istedenfor, fattige, blinde, lamme, hadde jo også klart å finne noen unnskyldninger for å slippe unna festen hvis de ville. «Det er så vanskelig å finne veien». Eller: «Det er altfor langt å gå». Så når det i siste linjen i dagens tekst står: «For det sier jeg dere: Ingen av dem som var innbudt, skal få smake festmåltidet mitt.» tenker jeg at det er en åpenbar konsekvens. Hvis noen ikke ønsker å komme til festen, hvis de ikke vil prioritere å smake på festmåltidet, så skal de heller ikke tvinges til å være der å spise. Målet er ikke å presse noen inn i et felleskap de ikke ønsker.

Jeg tror vi alle en eller annen gang har havnet i et felleskap hvor vi ikke ønsket å være. Det kan være veldig irriterende. Jeg vil for eksempel tro at Linett, en av de flotte prestene i Rana, innimellom synes det er fryktelig slitsomt å ha kontorfellesskap med meg. Men det kan jo også henge sammen med at jeg vet hun er livredd for edderkopper, og da dukker det stadig opp en av mine ungers plastedderkopper inne på kontoret hennes.

Men når vi derimot snakker om fellesskapet med Gud, så er det jo ikke invitasjonen det er noe i veien med. Det er en bred invitasjon. En som kommer fra hjertet. Jesus, han inviterer alle verdenshjørner til sitt måltid, han. Festmåltidet er allerede klart, og det er helt gratis. Betalingen tok han hånd om på korset. Gjennom sin seier over døden åpnet han jo døren for oss helt inn til Gud.

Spørsmålet er om vi er klare? Det er så mye som kan komme i veien. Og det trenger ikke være at vi er selvhøytidelige og selvopptatte sånn som fariseerne. Det er mange andre ting

som kan hindre oss fra å si at vi har lyst. En naturlig reaksjon for de fattige og syke i liknelsen ville jo vært: «Har jeg gjort meg fortjent til dette?» «Er jeg verdig til å komme til gjestebudet?» Når det er så tydelig i fortellingen at gjestene ikke blir gransket nøye. Tvert imot vil Herren bare at huset hans skal bli så fullt som mulig.

Derfor er det også et poeng å si at her i kirken så er nattverdbordet åpent. Det er et måltid hvor vi får muligheten til å fysisk delta i et fellesskap med Jesus, og med alle andre over hele kloden som ønsker å være med. Nattverdbordet er åpent.

Nå har jeg nettopp offisielt blitt satt inn i en tjeneste. Jeg har avgitt et løfte som innebærer å tjenestegjøre i kirken her på jorden. Så når jeg leser denne liknelsen går derfor tankene mine fort til tjeneren til husherren. Han som sendes ut på gater og torg, på veier og stier, for å spre invitasjonen til flest mulig. Et oppdrag som Jesus faktisk gir til alle som ønsker å følge han. Det kan være krevende til tider, og det kan innebære utfordringer underveis. Men i det store og hele så syns jeg det jo er en glede å få lov til å spre nyhetene om en fest. Ikke en fest med ballonger og fyrverkeri. Men en hvor kjærligheten og Guds åpne favn står i sentrum. Og hvor det alltid finnes en ledig plass til meg også.

Så hvordan skal vi invitere inn? Det er jo dette jeg nå har tatt flere hundre studiepoeng i å finne ut av. Men heldigvis er ikke verktøyene vi har fått til jobben så kompliserte, selv om vi sliter med å bruke dem riktig iblant. Blant annet er vi bedt om å vise omsorg, gjennom nestekjærlighet, inkluderende fellesskap, vern om skaperverket og kamp for rettferdighet. Men så er vi også, og dette blir det siste jeg vil si, bedt om å dele budskapet om at alle kan få motta Guds velsignelse og få tilhøre Hans fellesskap. Som en av gjestene sa til Jesus: «Salig er den som får sitte til bords i Guds rike.» Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.